

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

JEAN MISCHO

της 12ης Οκτωβρίου 1989 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 24 Δεκεμβρίου 1981 ο S. Acerbis και 485 άλλοι υπάλληλοι της Επιτροπής, όλοι διορισμένοι στο Κοινό Κέντρο Έρευνών της Ispra (Varèse, Ιταλία), βάλλουν κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών τους των μηνών Φεβρουαρίου έως Μαρτίου 1981, περί εκκαθαρίσεως των καθυστερουμένων και οφειλομένων αποδοχών, που διενεργήθηκε από την Επιτροπή, με ισχύ από την 1η Ιουλίου 1980, κατ' εφαρμογή του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) αριθ. 397/81 του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1981, περί καθορισμού, με ισχύ από την 1η Ιουλίου 1980, των μισθολογικών πινάκων καθώς και των άλλων στοιχείων των αποδοχών (ΕΕ L 46, σ. 1).

2. Ζητώντας, κυρίως, την ακύρωση των εκκαθαρίσεων αυτών, οι προσφεύγοντες προβάλλουν τέσσερις λόγους προς στήριξη των αξιώσεών τους: την παράβαση των άρθρων 64 και 65, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της « αρχής της εμπιστοσύνης ».

3. Το άρθρο 64 προβλέπει ότι οι αποδοχές των υπαλλήλων « προσαρμόζονται βάσει συντελεστού αναπροσαρμογής ανωτέρου, κατωτέρου ή ίσου προς το 100 %, ανάλογα με τις συνθήκες ζωής στους διαφόρους τόπους τοποθετήσεως ». Υφίσταται παράβαση της διατάξεως αυτής, λόγω του ότι καθορίσθηκε ένας ενιαίος διορθωτικός συντελεστής για όλη την Ιταλία βάσει των τιμών που διαπιστώθηκαν στη Ρώμη, οι

οποίες ήταν σημαντικά κατώτερες από αυτές της Ispra. Έτσι, το Συμβούλιο δεν πραγματοποίησε την προσαρμογή των αποδοχών των προσφευγόντων « ανάλογα με τις συνθήκες ζωής στους διαφόρους τόπους τοποθετήσεως ».

4. Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που προβλέπει ότι

« σε περίπτωση ουσιάδους μεταβολής του κόστους ζωής, το Συμβούλιο αποφασίζει εντός προθεσμίας δύο μηνών κατ' ανώτατο όριο μέτρα για την προσαρμογή των συντελεστών αναπροσαρμογής και κατά περίπτωση για τα αναδρομικά τους αποτελέσματα »,

αυτή προκύπτει από το γεγονός ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα όχι μόνο ήταν ανεπαρκή αλλά ήταν και όψιμα.

5. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι παραβιάσθηκε η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, εφόσον βρέθηκαν σε χειρότερη κατάσταση από αυτή των συναδέλφων τους που είναι διορισμένοι στους τόπους που έχουν ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό του διορθωτικού συντελεστή.

6. Τέλος, ο τελευταίος λόγος τον οποίο προβάλλουν οι προσφεύγοντες προκύπτει από το γεγονός ότι, « παρά τις επίσημες διαβεβαιώσεις που δοθήκαν στο προσωπικό », η αναθεώρηση του προσβαλλόμενου διορθωτικού συντελεστή δεν βασίσθηκε στη στατιστική έρευνα επί των τιμών που πραγματοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 1980 από τη Στατιστική Υπηρεσία των Κοινοτήτων.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

7. Όμως, μετά από όλη τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου, το αντικείμενο της προσφυγής περιορίστηκε σημαντικά.

8. Ο ανεπαρκής και όψιμος χαρακτήρας της αναθεωρήσεως που είχε διεξαχθεί αναγνωρίστηκε, πράγματι, από το Δικαστήριο στην υπόθεση 59/81¹, στην οποία, ειδικότερα, ακύρωσε τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) αριθ. 187/81, καθώς και ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 397/81, βάσει των οποίων είχαν καταρτισθεί τα εν προκειμένω προσβαλλόμενα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών.

9. Στην παρεμπιπτούσα απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1982 στην υπόθεση Roumengois Carpentier (158/79, Συλλογή 1982, σ. 4379), το Δικαστήριο αποφάσισε επίσης ότι ο κανονισμός (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) αριθ. 3087/78, της 21ης Δεκεμβρίου 1978, περί προσαρμογής του συντελεστή αναπροσαρμογής, που εφαρμόζεται επί των αποδοχών των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων των Κοινοτήτων που είναι διορισμένοι στην Ιταλία (JO L 369, σ. 10), που βασιζόταν στην ίδια μέθοδο υπολογισμού με αυτή των προαναφερθέντων κανονισμών αριθ. 187/81 και 397/81 και προέβλεπε, όπως αυτοί, ενιαίο συντελεστή για όλη την Ιταλία, ήταν αντίθετος προς τα άρθρα 64 και 65 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ιδίως επειδή δεν προέβλεπε διαφοροποιημένο συντελεστή για το Varèse.

10. Επομένως, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι οι αιτιάσεις των προσφευγόντων σχετικά με τον διαφοροποιημένο συντελεστή για την Ισραγ και τον ανεπαρκή και όψιμο χαρακτήρα της προσβαλλομένης αναθεωρήσεως είναι πλέον άνευ αντικειμένου.

11. Από τις παρατηρήσεις των προσφευγόντων σχετικά με την εξέλιξη της νομολογίας και της ρυθμίσεως, όσον αφορά το εν λόγω ζήτημα,

1 — Απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (59/81, Συλλογή 1982, σ. 3329).

προκύπτει ότι το αντικείμενο της διαφοράς περιορίζεται στο εξής σε δύο αιτήματα.

12. Αφενός αυτοί ζητούν από το Δικαστήριο να αποφανθεί ότι η αναθεώρηση του διορθωτικού συντελεστή πρέπει να βασίζεται στο αποτέλεσμα των ερευνών που διεξήγαγε η Στατιστική Υπηρεσία των Κοινοτήτων, ειδικότερα δε ότι από την 1η Ιανουαρίου 1981 οι διορθωτικοί συντελεστές που αναγράφονται στον κανονισμό πρέπει να λαμβάνουν υπόψη την ανά πενταετία διεξαγόμενη έρευνα που πραγματοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 1980.

13. Όμως, με την απόφαση της 28ης Ιουνίου 1988, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (7/87, Συλλογή 1988, σ. 3401), το Δικαστήριο ακύρωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 3619/86 του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 1986, διορθώνοντας τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται στη Δανία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, τη Γαλλία, την Ιρλανδία, την Ιταλία, τις Κάτω Χώρες και το Ηνωμένο Βασίλειο οι αποδοχές και συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (EE L 336, σ. 1).

14. Οι συνέπειες της απόφασεως αυτής εμφανίζονται στον κανονισμό του Συμβουλίου (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) αριθ. 3294/88, της 24ης Οκτωβρίου 1988, για τη βελτίωση των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στη Δανία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, τη Γαλλία, την Ιρλανδία, την Ιταλία, τις Κάτω Χώρες και το Ηνωμένο Βασίλειο στις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (EE L 293, σ. 1). Το άρθρο 1 του κανονισμού ορίζει ένα διορθωτικό συντελεστή ειδικώς εφαρμοστέο στο Varèse, με έναρξη ισχύος την 1η Ιανουαρίου 1981, το δε προοίμιο αναφέρεται ρητώς στην αναγκαιότητα να δοθεί συνέχεια στις επαληθεύσεις που διεξήχθησαν από τη Στατιστική Υπηρεσία των Κοινοτήτων « κατά τη διάρκεια των ετών 1980 και 1985 ».

15. Είναι σαφές ότι και η αιτίαση αυτή στερείται στο εξής αντικειμένου. Εξάλλου, αυτό αναγνωρίστηκε από τον εκπρόσωπο των προσφευγόντων κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

16. Εξάλλου, όσον αφορά το δεύτερο αίτημα των προσφευγόντων, σχετικά με την καταβολή τόκων υπερημερίας και τόκων προς αποκατάσταση της ζημίας, πρέπει να παρατηρηθούν τα εξής.

17. Με την οριστική απόφαση στην υπόθεση Roumengous Carpentier της 15ης Ιανουαρίου 1985 (158/79, Συλλογή 1985, σ. 39) και τις άλλες αποφάσεις με ίδια ημερομηνία, το Δικαστήριο δέχτηκε την καταβολή τόκων υπερημερίας, με επιτόκιο 6% ετησίως, επί του ποσού των καθυστερούμενων αποδοχών, υπολογιζόμενων από την ημερομηνία της υποβολής της ενστάσεως των προσφευγόντων και, αντιθέτως, απέρριψε ως όψιμο το αίτημα καταβολής τόκων προς αποκατάσταση της ζημίας.

18. Σε εκτέλεση των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή, με απόφαση της 31ης Ιουλίου 1985, κατέβαλε τους τόκους υπερημερίας σε όλους τους υπαλλήλους που ήταν τοποθετημένοι στην Ispra, συμπεριλαμβανομένων, συνεπώς, των προσφευγόντων στην παρούσα υπόθεση. Εξάλλου, αυτοί δέχθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι το αίτημά τους περιορίζεται στο εξής στην καταβολή τόκων υπερημερίας, η επιδίκαση των οποίων μπορεί να αντισταθμίσει την απώλεια που υπέστησαν λόγω της νομισματικής διαβρώσεως. Σχετικά πρέπει να γίνουν οι ακόλουθες παρατηρήσεις.

19. Το αίτημα σχετικά με την καταβολή τόκων υπερημερίας καθώς και τόκων προς αποκατάσταση της ζημίας είναι οπωσδήποτε όψιμο,

εφόσον υποβλήθηκε μόλις με το υπόμνημα απαντήσεως. Επομένως, είναι απαράδεκτο δυνάμει του άρθρου 19 του οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 38 του κανονισμού διαδικασίας που αποκλείουν την προσθήκη νέων αιτημάτων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες οι οποίοι δεν προσέβαλαν εμπροθέσμως την απόφαση της Επιτροπής της 31ης Ιουλίου 1985, περί καταβολής μόνο τόκων υπερημερίας, δεν μπορούν να βασιστούν στην προσφυγή τους του 1981 για να λάβουν τώρα ποσά που δεν έλαβαν τότε.

20. Ως προς τα δικαστικά έξοδα, η Επιτροπή δέχεται ότι την άσκηση της παρούσας προσφυγής προκάλεσε ένας κανονισμός που καταργήθηκε κατόπιν μιας αποφάσεως του Δικαστηρίου, αλλά θεωρεί, εντούτοις, ότι η συμπεριφορά των προσφευγόντων που συνίσταται στην παρά ταύτα εμμονή επί της διαφοράς αυτής δικαιολογεί τον συμψηφισμό των δικαστικών εξόδων. Συντάσσομαι με την άποψη αυτή, διότι, όπως καλώς έχουν αντιληφθεί οι 272 προσφεύγοντες που παραιτήθηκαν ρητώς, ήταν σαφές ότι η προσφυγή αυτή δεν είχε πλέον λόγο υπάρξεως, ιδίως μετά τη Διάταξη της 10ης Ιουνίου 1987, με την οποία κηρύχθηκε άνευ αντικειμένου η υπόθεση 321/81, στην οποία άλλοι υπάλληλοι του κέντρου της Ispra προσέβαλαν τα ίδια εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών με τους προσφεύγοντες, αναφερόμενοι κατ' ουσία στις ίδιες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και της οποίας η αναλογία με την παρούσα υπόθεση τονίζεται μετ' επιτάσεως από τους ίδιους τους προσφεύγοντες στις παρατηρήσεις τους που κατέθεσαν στο Δικαστήριο στις 2 Δεκεμβρίου 1985 και, ακόμη περισσότερο, μετά τη θέσπιση από το Συμβούλιο του προαναφερθέντος κανονισμού αριθ. 3294/88.

21. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να δεχτεί ότι το αίτημα ακυρώσεως των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των προσφευγόντων των μηνών Φεβρουαρίου έως Μαρτίου 1981, περί εκκαθαρίσεως καθυστερουμένων αποδοχών κατ' εφαρμογή του κανονισμού 397/81 του Συμβουλίου, κατέστη άνευ αντικειμένου και να καταδικάσει τους διαδίκους να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.